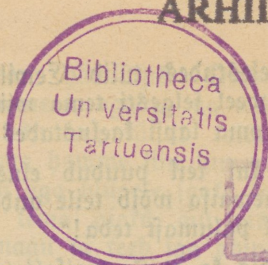

Wäikesse Eewi jõulusoow.

Wäitese Gewi jõulusoow.

Jõuludõhtu hakkas ju hämarsuma, kui wäitene Gewi tuli rutates naabritalust kodu poole.

Ta oli käinud wiimas jõululingitust oma wäitesele sõbratarile.

Gewi pea oli täis murelikke mõtteid.

Igal jõuludõhtul lubas isa neid awaldada ühe soowi, ja see täideti, kui see polnud just täiesti wõimatu.

Seekord oli Gewil nii palju soowe, et kuidagi ei saanud selgusele, misfugune neist oli kõige tähtsam.

Kõige rohkem igatses Gewi endale liuraudu; siis meeldis talle linnas lasterõiwaste äriaknal üks kleit, ja palju raamatuid oli tal üleskirjutatud, mis ta väga igatses endale.

Need ja palju muid asju mõlkus Gewi meeles, kui ta mööda küla teed astus kodu poole.

Nii raske oli fiiski walida. Kui keegi ometi annaks nõu päris otsekoheselt ja häatahtlikult.

Ta hakkas mõtlema, kellelt wõiks küsida. Ta mõtteist läbistufid õed, wennad, wana teenija, sulane Hans, isa ja ... ema.

Ema, ja ema oleks kindlasti andnud hääd nõu, aga tema magas ju peaaegu aasta kirikaial.

Ema meeletudes tulid Ewile pisarad silma. Ta mäletas veel selgesti tema wiimast hoolitsewat pilku, kui ta oma lapsi kaelustades ütles:

„Lapsed, kui teil puudub elus hää nõu, siis teadke, et Saewaisa võib teile anda parima. Arge unustage iial palumast teda!“

Ewi teadis ka, et Saewaisalt võis kõiki paluda, ka kõige lapselikumat asja. Tema ei naernud iial kedagi wälja ega pahandunud iialgi kellegi üle.

Selle meelde tülles panigi Ewi käed kokku, seisatas ja palus:

„Jeesus, anna mulle nõu, mida peaksin soowima Isalt jõulusoowina. Uita, et see poleks midagi niisugust, mis kurvastaks sind. Amen!“

Rõõmsal sammul astus ta nüüd edasi olles kindel, et talle pea selgub, misjugune tema paljuist soowest oli õigeim.

Olles astunud waewalt kümme sammu, märkas Ewi kedagi tee ääres suurel kiwil istumat. Ligemale minnes tundis ta ära wana kerjuse „wigase Jaani“, nagu rahwas teda nimetas.

„Tere õhtust“, ütles Ewi ligemale astudes.

„Miks wanaonu ei astu edasi? Pime warsti täes. Kas tee on veel pikk?“

„Tea nüüd seda teed“, ümastas wanamees.

Tahtsin minna Peetri külle oma wana sugulase juurde. Waestemajas on külm. Tuul puhub seinapragudest sisse. Puud said otsa. Leiba ka pole. Eht wõtawad pühadeks oma juurde. Ets peale pühi jälle katsuskin kuidagi. Aga näe, jõud sai otsa, ei tea kas saan enam waestemajja tagasiigi“.

„Meile siit wähe maad“, ütles Ewi. „Sakate aga minu käest kinni. Ma toetan, ja lähme meile, Meil ruumi ja leiba küllalt“.

„Tänan, tänan, hää laps. Oled just nagu su ema, ütles wanamees, aga ei ma teile tule. Las' jään siia weel istuma; küllap toibun jälle. Ja kuigi peatsin olema homme siin lumega kaetud, mis sest, lapsuke, kui aga hingele saaks koju. Sunnen su isa, tütreke, tema ajaks mu wististi koertega oma wärawast, nagu ta teeb iga abipalujaga“.

Cewi waatas lohtudes wanamehe külmaft sine-tawasse näkku, sai aga kohe jälle enda kindluse tagasi ja sõnas rahulikult:

„Sunnen siiski paremini oma isa!“ Tulge aga ühes!“

Ta haaras wanamehel käsiwarrest, ja see ei tõr-
kunud enam ka wastu.

„Waadake,“ ütles Cewi, kui nad waewalisel jammul liikusid talu poole, „meie karjaköögis on igatahes parem kui siin tuisu ja külma käes.“

Wana [ei] steadnud, mis laps sellega mõtles aga ta wedas südilt oma wäsinud jalgu järel.

Rui nad jõudsid talu õue oli juba päris pime. Cewi juhtis wana Jaani tõesti karjakööki, kus suur latern põles ja katla all praksus mugaw tuli. Rööb ife oli nii soe ja puhas, et oleks wõinud au teha igale korralikule perenaisele.

„Istuge siin koti peal, kuni ma teid kutsun,“ ütles Cewi ja lipsas wälja.

Wanake, kes oli külmetunud ja wäsinud, lastus küljekile suurele pehmele jahukotile ja soojendades oma sõrmi tule paistel, ta warsti jäi tukkuma.

Cewi aga lipsas tuppä, kus õed, wennad, isa ja teenijad juba teda ootasid.

Kohe süüdati küünlad kuusel ja algas kingituste jagamine. Näis, et tänawu keegi ei wõtnud oma peale Jõulu ewangeeliumi lugemist — ja laulmisest ei näinud ka keegi hooliwat.

Rõigil kingitused käes, tulid wiimats lapsed järjekorras kuuse juurde ja pidid ütleva terve pere kuuldes oma jõulusoovi.

Rõige enne tuli Hans. Ta oli juba suur pois, käis koolis ja suwel harjutas juba jalgpalli. Ta tegi ilusa kumarduse ja ütles selge ja kõwa häälega.

„Palun tõukelku“. Ja kui isa oli talle naeratahes pääga noogutanud, ütles ta: „Tänan“ ja astus kõrwale.

Nüüd astus Ewi kuuse alla. Ta unustas ärrituses kniksi tegemise, läks seda märgates näost punaseks ja kogeles aralt: „Palun et „wigane Jaan“ mõiks weeta meil oma jõulupühad“.

Rõik pere oli üllatunud.

Isa waatas ehmunult tütre otsa, aga nähes selle tõsist nägu ja peaaegu nutuks wireldunud suud, ta hakkas naerma ja ütles rahustades:

„Hää küll, hää küll!“ Aga kas käsid talle saani tohe järgi saata mõi?“

Ei, toon ta ise siia!“ hüüdis juba toast wälja ruttaw Ewi. Ja enne kui teised said oma üllatusest toibuda, astus ta juba Jaaniga tупpa.

Rüünlad särasid weel jõulupuul, kui Jaan tuli saunast, kuhu ta tohe saadeti, et „waestemaja lõhn ei jääks pühiks majja“, nagu isa ütles.

Peremehe walge särk seljas, istus ta jõulupuu alla, wõttes enne riulilt perekonna suure piibli ja hakkas lugema Seesuse sündimise lugu.

Lapsed kogunesid ta ümber ja terve pere jäi kuulatama...

Pärast lauldi hulk ilusaid laule, mida Jaan näis oskawat lõpmatult.

Subane soojus lewis laulwast lastehulgast ja lastus kui jõulu rahukuulutuse pitsat tervele perele.

Peremees, istudes oma laua ääres, tundis seda, ja see tõi talle meelde möödunud jõulud, mil ta kadunud abikaasa oli veel nende keskes.

Ta vaatas hallipäist wanameest laste hulgas, ja see tundus talle nüüd õnnistaw kui jõuluterwitus kallilt kadunult.

Rui peale waitset õhtusööki Jaan oli lugenud perele õhtupalwe, läksid kõit magama.

Eewi jõulukülalise ase oli tehtud sooja rehetuppa. Wanakene oli aga elanud läbi niipalju ilusat. See erutas ta wana südant nii, et ta ei saanud kohe magama jääda.

Ta tänas Jumalat kõige hea eest, mis talle osaks oli tulnud ja palus jõuluõnnistust selle pere liikmeile ja kõigile nende ja enda omakseile.

Siis ta kustutas lambi ja arwas, et ehk uni nüüd juba tuleb.

Tõmmates waipa peale, wanake aga äkki tundis iseäralist suitsu lõhna. Ta tõusis woodis istuma ja waadates ümber, ta nägi pimedas toa nurgas juba päris laia tulehõõgust.

Ta tuli waewaliselt woodist wälja ja ruttas äratama peremeest, kes magas kambriis.

Rui tal wiimaks õnnestus teda woodist wälja saada ja nad rehetuppa astusid, oli nurk juba leekides.

Ruttu haarasid nad panged, mis õnneks õhtul olid jäänud täis wett, ja mõne minutiga oli tuli kustunud.

Rui peremees awas rehetoa akna, et lasta suitsu wälja ja wana Jaan teda aitas seejuures; ja kui nad koos olid teinud kindlaks, et tuli oli hakanud halvasti kustutatud sütest, mis olid kattise põhjaga ämbriga jäetud toa nurka, siis ütles peremees:

„Eewi teadis, mis ta soowis. Rui sina poleks maganud rehetoas, oleksime küll ärganud alles siis,

tui maja, oleks olnud juba leekides. Siis oleksin
wast pidanud oma lastega jääma pühiks peawarjuta.

Eewi palus sind jätta jõuluks meile, aga mina
palun sind, jää meile oma elu lõpuni“.

Wana kerjus oli pisarateni liigutatud tui ta wastas:

„Eewi tundis siiski oma isa paremini kui mina“.

„Uga mis weel parem ta tunneb oma ustawat
Saewaisa“, ütles selle peale peremees. „Ja annaks
Jõululaps ise, et see tundmine saaks ta minu sees
järjest tugewamaks.“

Ühe isa viimane õpetus oma pojale.

Surmawoodil kutsus isa oma poja sängi ette ja andis temale ühe viimase hea õpetuse: „Jakob, õpi „ei“ ütleva!“ ütles ta. Sellest pojast sai pärast väga tubli ja aus mees, ja see tuli sellest, et ta oma isa nõu järele tegi, õigel ajal „ei“ ütles. Kui keegi minu noortest sõpradest veel sellest õieti aru ei saa, siis jutustan teile, kuidas see sündis. Ühel pühapäeva hommikul kirikusse minnes, kuulsin kõrwalt väikeste poiste juttu. „Jakob, tule jõeale kalu õngitsema!“ hüüdis üks. Tasane „ei“ oli vastus. „Ah, wist ema ei luba, ja peab ju sõna kuulma.“ Piltas esimene naerdes. „Ei,“ vastas poiss juba kindlamalt. „Noh, kas sa tuled, wõi mitte?“ kutsusid teised uuesti. „Ei,“ vastas Jakob nüüd walgusti ja julgelt, sest ta ei tahtnud midagi teha, mis ei kõlba. Jala kannal keerutas ta ringi ja läks koju, nagu soldat, kes wõitu saanud.

See on üks nendest, kes julgeb „ei“ ütelda, lausufin oma ette, tublisti poissi lugu pidades. Pealegi oleks sel hommikul väga meeldin olnud jõeale minna. Selge sinine taewas paistis jõe weest tagasi. Rohelisel kaldal oleks lõbus istuda ja õnge sisse heita olnud, aga poisike kuulis südametunnistuse manitsust ja ütles „ei.“

Kui palju kiusatusi tulewad lapsepõlwest saadit meile elus ette, suur hulk nendest tõusewad omast südamest üles (Jakobus 1, 14). Sa et nii palju lapsi juba ärawõidetud ja petetud saawad, tuleb

iseenele hellitamisest, et nad ei mõtle oma tahtmi-
fele vastu hakata, ega „ei“ ütelda. Veldakse:
„Ma ei või vastu panna, ma pean oma tahtmist
tegema. Ja see toob õnnetust.“

Kes kurja vastu jõuab „ei“ ütelda, see jaksab
ka „jah“ ütelda selleks mis kohus on. Iseenesega
võidelda, on kõige raskem sõda, ja iseennast ära
võita, see on kõige suurem võit, ka laste juures.
Noor inimene teeb oma teeraja selgeks, kui ta
ennast peab Jumala sõna järele (Laul 119,9).

Eesti Ev. Wennaoste koguduse väljaanne.

W. Ehrenpreis'i trükk Tallinnas, Riiuüti tän. 11. 1938. a.